

O, le blagoslavljalj Jezček...!

Ljubeznivo gledaš name
Mili Jezček moj,
In z desničko malo svojo
Daješ blagoslov mi svoj.

O, le blagoslavljalj, Jezček,
Blagoslavljalj me,
Da nikdar v življenju svojem,
Prav nikdar ne zabim Te!

U. Zakrajšek.

Iz šole.

(Črtica. Spisal Aleksij Andrejev.)

Yžupnem zvoniku je tri odbilo. Iz šole pa so se usuli otroci liki bučelice iz panja. Poprej tiha vas je na enkrat oživela, vsevprek so kričali šolarji, se smejali, drug nad drugim vpili, tupatam je priletela tudi kaka kepa — bilo je namreč po zimi.

A skoraj je zopet vse utihnilo, vas je zopet sanjala zimsko spanje. Le nad vasjo so se leno preletavale vrane in dramile tiho okolico s svojimi enakomernimi: kra-kra...

Nekateri šolarji pa so že sedeli na zapečku in se greli, drugi so zopet hiteli iz vasi proti domu, da bodo mogli tem preje na zapeček k dedu, ki jim bo zopet pripovedoval lepe istorije in bajne pravljice...

Tudi Šlosarjev Jožek, ki je hodil tedaj v drugi razred, je hitel iz farne vasi proti domu. Danes je hodil sam. Županov Janezek, s katerim sta drugekrat sku paj capljala, je ostal doma — bil je namreč nekaj

obolel. Drugi pa tako tisto leto ni pohajal v šolo iz njegove vasice. Jožek je moral torej sam hoditi iz šole in v šolo. V takih dnevih pa mu je bilo nekam dolgočas. Radi tega se ni čuditi, da je mnogokrat tekel proti domu.

Tudi tisto popoldne se je ravno namenil, da bi stekel in se nekoliko ogrel, ker je jelo zopet postajati mraz, in tam ob hribih se je že rasprostirala strupena megla. Kar zagleda, da prihajata sem po poti dva dimnikarja. Poprej ju namreč ni mogel opaziti, ker ju je zakrival nek kozolec. Jožek ju je precej spoznal in se ne malo prestrašil, ker dimnikarjev se je Šlosarjev Jožek pošteno bal. To je pa prišlo tako.

Tisto leto, predno je jel Jožek hoditi v šolo, je pasel neko popoldne svojo kozo — Mekeke na mali ledini poleg pota. Iz sosedne vasi prideta dva dimnikarja. Nesreča je hotela, da je bil Jožek s svojo kozo ravno ob poti, ko dospeta do njega. Tedaj eden pogleda fantka, se nasmeje in mu trdo reče:

„No, fantek, kedaj si pa zadnjič noge umil?“

Jožku je postalo vroče, ker se je spomnil, da so mu že doma mamica večkrat pripovedovali, če je imel umazane noge, da jih mu ostrže dimnikar — ali kakor so ga mamica imenovali „strgar“. In danes ta smola! Noge ima umazane.

Jožek ni nič odgovoril, povedil je glavicico in zarudel tja do ušes. Dimnikar ponovi vprašanje:

„No, fantek, kedaj si jih zadnjič umil? Povej!“

Naš pastirček je molčal.

„Ali ne boš povedal? Ti bova pa kozo vzela.“

Jožek se je jel kisati, za kozico se je bolj bal kakor za noge.

„Čaki, čaki“, in eden je stopil proti pastirčku, a ta je izpustil kozo — Mekeke in stekel, kar so mu noge dale, ter jel kričati. Dimnikarja sta se mu pa smejala, da sta ga tako dobro navila, in odšla svojo pot.

Jožek pak se je vrnil nazaj h kozici, ki se je mirno pasla ob poti.

Od tega časa se je Jožek bal dimnikarjev kakor hudobca. Če bi bil moral kedaj katerega srečati, se je ali skrtil v žiti ali pa zavil na drugo stran, da se ga je ognil.

Toda danes tega ni bilo mogoče. Sneg je ležal okoli in okoli do kolen na debelo, poti pa tudi nikake druge. Jožek je premišljal, kaj bi storil. Ali naj se vrne v vas nazaj? Ali naj jima gre nasproti? Ali naj pa zavije v sneg?

Jožek se je odločil za poslednje, dasi je videl, da ga bo komaj, komaj gazil.

Zavil je torej v sneg kar nacelo. Pa sneg je bil večji, kakor je poprej mislil, ravno komaj je gazil. A kljub temu ni hotel odnehati, dimnikarjema se mora umakniti, naj velja kar hoče, in dasi ne bota videla, kake ima danes noge, ko je v čevljih.

Jožek je prigazil že precej daleč od pota in prihajalo mu je bolj in bolj vroče, malo od težke hoje, še bolj pa iz strahu, da ne bi kateri dimnikarjev mahnil za njim. Le-ta sta prišla vstric z našim bojazljivcem in ga začela klicati, naj gre nazaj in naj se ju ne boji. A zaman, Jožek ni slušal njunega glasu, marveč še bolj jo je jel ubirati po snegu.

Dimnikarja sta ga klicala in klicala, naj ne bo neumen, a vse ni nič izdalo. Jožek je bolj in bolj hitel po snegu, da si so mu noge že odpovedovale, in še nazaj se ni upal ozreti...

Dimnikarja videča, da ničesar ne opravita, sta odšla svojo pot. Jožek pak se je ozrl nazaj in si globoko oddahnil. Pa vse je dobro, da sta le dimnikarja odšla.

In Jožek je lezel nazaj na pot in jo potem ubral proti domu, kakor bi mu kdo kuril za petami.

Nad njim je slučajno letela vrana in ga zasmehovala:

Krah, krah, krah,
Tega je pa strah...

